

[Lannung.]

Maade — der kunde eventuelt indrømmes en vis Margen, hvis det er nødvendigt — og ikke lade den slippe som Formuestigning. Med andre Ord, ogsaa her at anvende Parallellen fra den midlertidige Ordning med Hensyn til Beskatningen af Realisationsgevinsten ved Anlægspapirer.

Naar f. Eks. en Realisationsgevinst ved Salg af en D. F. D. S.-Aktie, som ikke har givet Udbytte i flere Aar, beskattes som Indtægt, selv om man har besiddet denne Aktie som Anlægspapir gennem mange Aar, maatte det ogsaa være naturligt at indtægtsbeskatte en Del af Realisationsgevinsten paa fast Ejendom. Det gælder saa meget mere, som en Grund til, at f. Eks. en Del af de større Landejendomme efterspørges til stigende Priser af kapitalstærke Kredse, ogsaa fra Byerne, er den, at den Del af den i Ejendommen investerede Kapital, der ligger over Ejendomsskylden, efter gældende Lov kommer i Ly og Dækning for Formueskatten, hvad der er et ikke uvigtigt Incitament for denne Kapitalanbringelse. Det er en ikke helt rimelig Forskelsbehandling, der i det hele finder Sted for Tiden med Hensyn til Anlægspapirer og fast Ejendom. De reale Grunde for en principielt ensartet Behandling er i Hovedsagen til Stede.

Endvidere — og det er det sidste, jeg skal pege paa i denne Forbindelse — vilde der kunne komme flere Penge ind gennem en mere rationel Udformning af Merindkomstskatten, saa at den i højere Grad blev en Krigskonjunkturbeskatning, hvor Staten saa til Gengæld tog en større Del end hidtil af Krigsindtægten i Forbindelse med mindre gunstige Fradragsregler for betalt Merindkomstskat. Det vilde formentlig kunne svare sig at gaa til en saadan Ændring af Merindkomstskatten, selv om man som naturligt Modstykke hertil fritog den mindre Del af Merindkomsten, som kun skyldes naturligt økonomisk Avancement ifølge Alder, Forfremmelse, en Forretnings naturlige Udvidelse og Vækst o. s. v., men er uden nogen Forbindelse med Krigskonjunkturer.

Tøjskatten, som vi jo alle gerne vilde af med, er formentlig ikke blot socialpolitisk Elendighedens Elendighed, men ogsaa skatteteknisk en meget uheldig Skat, blandt andet meget dyr at opkræve, naar Hensyn tages til alle Udgifter, direkte og indirekte, for ikke at tale om de Ulemper, der er forbundet med dens Opkrævning. Og fremfor alt, denne indirekte Skat vender i højere og højere Grad den tunge Ende nedad mod dem, der har og har haft allermindst at staa

imod med, og som nu maa forsyne sig dyrt og daarligt. Jeg kan derfor ikke undlade saa stærkt som muligt at pege paa Nødvendigheden af dens Afskaffelse, i fornødent Fald ved Remplacering med andre Indtægter. Jeg har antydet de forskellige Muligheder for ikke at møde helt tomhændet, naar jeg forlangte en Skat fjernet.

I øvrigt kan jeg som Udtryk for mit Partis Synspunkter ved Rigsdagsperiodens Afslutning henholde mig til, hvad der lige er blevet fremført af mit Partis Ordfører i det andet høje Ting. Jeg kan understrege, at vi fra vor Side staaar enige i det Grundsynspunkt, at alle Divergensspørgsmaal, om de end ligger det ene eller det andet samarbejdende Parti nok saa meget paa Hjerte, maa løses i Forstaaelse eller vige. Alle Kampspørgsmaal maa træde i Baggrunden under Tidens Alvor, hvor al politisk Stræben og Gerning maa midtsamles om det ene Hovedspørgsmaal, alle er enige om, til Gengæld det største, der har foreligget for os som Folk: Sikringen af Landets Frihed og Selvstændighed.

Finansministeren (K. H. Kofoed): Jeg skal indskrænke mig til at udtale over for det ærede Medlem Hr. Lannung, at jeg ikke ved min Udtalelse ved en tidligere Forhandling her i Tinget, som det ærede Medlem sigtede til, havde til Hensigt at sige, at jeg overhovedet ikke kunde tænke mig en Omflytning af Skattebyrden fra en Skat til en anden, men jeg gav i denne Udtalelse Udtryk for, at de Skatteudskrivninger, som i Henhold til gældende Love for Tiden findes, efter min Mening ikke var større, end at de Krav, som stilles til Statskassen — Krav, som jo stadig er stigende —, nødvendiggør, at det Skatteprovenu, som vi er inde under nu, opretholdes. Om der kan ske en Omflytning fra en Skat til en anden, har jeg ikke udtalt mig om ved denne Lejlighed.

Det ærede Medlem gav mig jo ved denne som ved andre Lejligheder forskellige gode Ideer. De skal naturligvis blive overvejet; men selve Tøjskatten er jo saa ofte omtalt, og de Bemærkninger, der fremkommer om denne Skat, er saa monotone, at der ikke, hverken ved denne Lejlighed eller ved andre Lejligheder for nylig, er sagt noget nyt i denne Sag. De forskellige Skattekloder, som det ærede Medlem nævnte i sin Tale, kan jo meget vel undersøges, og da der, naar Rigsdagen træder sammen igen, bliver Lejlighed til at overveje baade Skattespørgsmaal, som jo i øvrigt overvejes i den nedsatte Skattekommission, og tillige